

Un niu de contradiccions

Ni tots els convergents, socialistes i ecosocialistes són tan estusiastes del sí com Maragall, ni tots els d'Esquerra tenen clar el seu no. Ni tan sols el PP és tan ortodox com sembla. Són les contradiccions del referèndum del 18, que s'estenen a tots els partits i entitats del país. Algunes són molt significatives i altres no passen de l'anècdota. Però totes hi són.

Un referèndum dóna poques opcions de vot i cap acostuma a ser patrimoni exclusiu d'una sola força política. A partir d'aquí, és normal que sorgeixin contradiccions de tota mena entre l'electorat i els quadres dels partits, i més quan es tracta de posicionar-ne sobre un text tan polèmic, discutit i reescrit com el de l'Estatut de Catalunya que es vota el 18 de juny.

Les contradiccions no s'aturen al si dels partits. També s'han estès a la societat civil, que s'ha vist obligada a posicionar-se de manera clara en un o altre sentit enmig d'una forta divisió política, que de moment ja s'ha cobrat la vida del tripartit i que amenaça de posar en qüestió l'*statu quo* polític català.

Les dues principals forces catalanes, PSC i CiU, arriben de la maneta al referèndum, però els està content molt que les bases i l'electorat es mobilitzin com cal per fer triomfar a les urnes un projecte sobre el qual han fet pivotar la vida política catalana els darrers tres anys.

En el PSC algunes veus no solament no estan contentes amb el text, sinó que hi estan directament en contra. Els votants i els quadres del cinturó de Barcelona han mantingut una actitud passiva. És, però, una actitud no gaire diferent de la que habitualment mantenen en tot el que fa referència a la política catalana. En el partit admeten que alguns militants de base formen part de col·lectius contraris al text, sobretot en tot allò referit a la política lingüística.

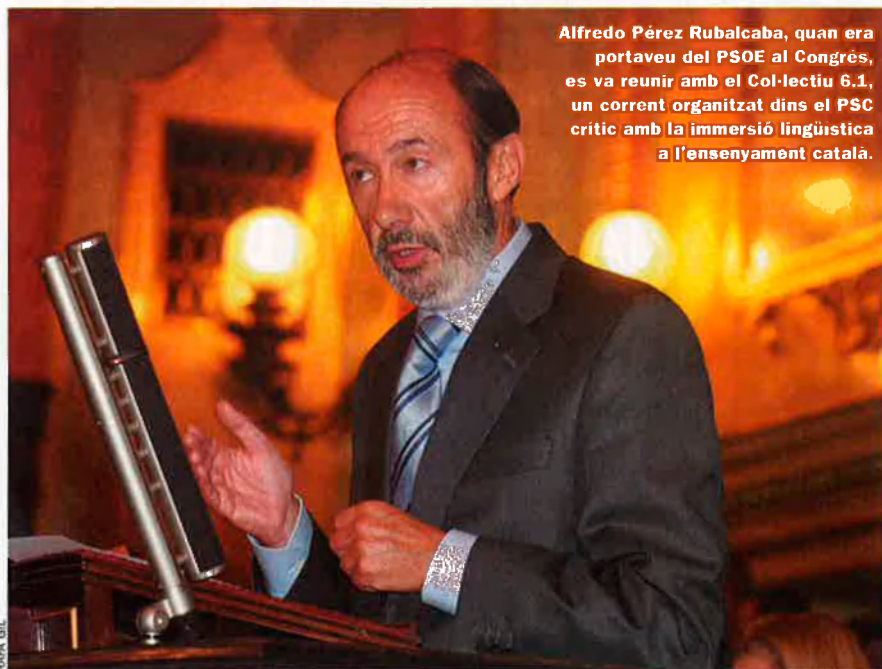
El cas més paradigmàtic és el de Ramón Marcos i la seva plataforma crítica "Socialistas en positivo", que reclama que el PSC abandoni els postulats catalanistes que ha mantingut des de la seva refundació. Fins fa poc Marcos era membre del consell de la federació de Barcelona i de l'executiva de l'Eixample. S'ha mostrat crític també amb assumptes com els drets històrics o el blindatge competencial, per exemple.

Limitats al vessant lingüístic s'han mostrat reticents el Col·lectiu 6.1 o Crisol, un corrent organitzat dins el PSC. En el cas dels primers, que volen garantir el castellà com a llengua de l'ense-

nyament a l'Estatut, van ser rebuts fa setmanes per Alfredo Pérez Rubalcaba quan era portaveu del PSOE al Congrés.

A CiU també costa trobar quadres destacats que no cantin en públic les virtuts del text, evidentment millor que el del 1979. En privat, però, la majoria admet que es queda curt i lluny de les previsions, però que l'acord Mas-Zapatero pot servir per garantir el retorn de la federació al Govern català. La desmobilització és evident en els sectors més sobiranistes de la federació. En aquest sentit s'assenyala que no és casual el silenci de Felip Puig en campanya o el baix perfil pel qual ha optat la JNC. Només l'alcalde de Calonge de Segarra (Anoia), Ramon Maria Fitó, ha declarat públicament que votaria no.

A la federació, el rebuig —o la poca passió— per l'Estatut no es limita només als sectors sobiranistes. Algunes parts del capítol de drets i deures, com l'ensenyament, la mort digna o l'avortament han creat problemes interns. Els sectors més catòlics d'UDC, on per exemple s'enquadra l'exdiputat al Congrés Manel Silva, han suat per justificar internament la redacció final. L'exregidor de CDC a l'Ajuntament de Barcelona Josep Miró i Ardèvol és el màxim exponent d'aquest sentiment a través de la plataforma que lidera, e-Cristians. Una entitat que ha llançat a través d'Internet una campanya contra el títol primer del text.



Alfredo Pérez Rubalcaba, quan era portaveu del PSOE al Congrés, es va reunir amb el Col·lectiu 6.1, un corrent organitzat dins el PSC crític amb la immersió lingüística a l'ensenyament català.

La decisió d'ERC d'acabar votant no ha arribat després d'un llarg debat intern que ha posat en dubte la cohesió interna del partit i ha fet que se'n qüestionés l'estratègia dels tres darrers anys. El sector governamental i més institucional de la formació independentista es decantava d'entrada pel sí, encara que fos amb l'afegitó de "crític". Les nul·les concessions del PSOE i la pressió interna els van dur fins al "nul polític". Alguns exconsellers encara qüestionen en privat el no pel qual s'ha optat finalment. Jesús Maestro, cessat el 2005 com a secretari de Cooperació del Govern i que havia estat responsable de relacions internacionals d'Esquerra, demana el sí i critica la direcció.

Dins ERC hi ha un sector organitzat de militants també vinculats a la UGT, central sindical socialista a la qual van entrar a treballar-hi una colla de militants de les joventuts del partit a mitjan anys noranta. El líder d'aquest sector, l'exsecretari general de les JERC i secretari general de la UGT de Girona, Camil Ros, s'ha posicionat pel sí en coherència amb la seva militància sindical.

Al PP no han estat poques les veus que han qüestionat la línia d'oposició frontal, a vegades amb flaïre catalanòfob, a l'Estatut. Una línia poc o gens compartida per Josep Piqué i pel seu segon, Francesc Vendrell, però que els ha imposat la direcció de Madrid. L'exdiputat Manuel Milián Mestre, amic personal de Manuel Fraga, no ha tingut problemes per signar el manifest "Estatut? Jo sí", promogut per sectors de la societat civil propers a CiU i al PSC.



L'exdiputat Manuel Milián Mestre, amic personal de Manuel Fraga, és un dels signants de l'"Estatut? Jo sí", promogut per sectors de la societat civil propers a CiU i el PSC. També l'ha signat Camil Ros.

Durant tot el procés de debat de l'Estatut, alguns regidors del partit, com ara el de Lloret de Mar, han dimitit en desacord amb les tesis oficials. La setmana passada, el número dos popular a l'Ajuntament de Lleida, Enric Oró, va afirmar que votaria sí i que Catalunya "ha estat, és i serà una nació". Això, enmig de la desmobilització generalitzada de l'electorat conservador, que observa el no com a patrimoni quasi exclusiu d'Esquerra.

ICV-EUiA és presenta com la força política de l'Estatut, però dins la coalició s'han alçat veus crítiques amb el procés d'elaboració del text i preocupades pel fet d'aparèixer diluïts al costat de CiU i PSC. Alguns alcaldes i regidors de l'Entesa de Progrés Municipal, marca dels ecosocialistes als ajunta-

ments, han apostat pel no, com ara els de Torredembarra o Arbúcies. El mateix passa amb alguns col·lectius i partits verds que donen suport a la formació que lidera el conseller Saura. El corrent d'EUiA Rojos i Roges s'ha mostrat actiu contra el text, que considera que no inclou prou garanties socials, opinió que comparteixen alguns sectors del PSUC-Viu.

En el terreny sindical, CCOO i UGT han fet una aposta clara pel sí. Al cantó del no se situa la Intersindical-CSC. Dins els dos grans sindicats estatals els sectors més esquerrans de Catalunya aposten pel no de manera pública tot i que han perdut la batalla dins les seves organitzacions.

Ferran Casas

MARIA DEL MAR BONET , BIEL MESQUIDA
diuen Ovidi Montllor i Guillem d'Efak

Dissabte, 17 de juny 22:30h
Teatre Salesians d'Alcoi

Entrades al Centre Ovidi Montllor (Visibella, 8 Alcoi) Tel. 965 520 148

ACCIO CULTURAL DEL PAIS VALENCIA

CENTRE OVIDI MONTLLOR ALCOI